

לב

שנה לצאת העלון

גליון מס' 1176

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

שבת פרשת פינחס - כ"א תמוז תשפ"ד - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

ה אדם צריך לקנא את קנאת ה' כשרואה איזה חילול ה' או חילול התורה נעשים.

המקור בפרשה: "בקנאי את קנאתי בתוכם" (במדבר כה, יא).

"ראה איך החזיק לו (בפינחס) ה' יתברך טובה וברית שלום (על כך שקינא את קנאת ה')."

הוראה למעשה

האדם צריך לדעת: בשעה שיהודי מקנא קנאת ה' כהלכה, ואינו מתיירא מאף אדם, ובצירוף למעשה הקנאות הוא מתפלל להקב"ה אזי הקב"ה שואל לשלומו ומביא הצלה לכלל ישראל.

הגדול הזה שהרג נשיא בישראל ובת מלך של הגויים, ולא ירא מהם בקנאתו לאלקיו". מעשה הקנאות של פינחס גרם להצלה לכלל ישראל וכפרה עד סוף כל הדורות, כמו שאמר רז"ל: "ראוי הכפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם", פירש המהרש"א: "וכפר לא נאמר אלא ויכפר שעומד ומכפר על ישראל עד סוף כל הדורות".

הוראה למעשה

האדם צריך מאד להיזהר בכבודם של רועי ישראל וח"ו לא לדבר כנגדם.

כאשר החשובים שבעם מכבדים את רועי ישראל, הם גורמים בכך שהפשוטים שבעם יאמינו בהקב"ה. ואולם, אם חלילה וחס, חשובי העם מדברים נגד רועי ישראל, הם גורמים בכך שפשוטי העם ידברו

המקור בפרשה: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (במדבר כה, יא).

אמרו חז"ל: "וירא פינחס" ראה מעשה ונזכר הלכה אמר לו למשה: אחי אבי אבא, לא כך למדתנו בדתך מהר סיני: הובעל ארמית קנאים פוגעים בו. אמר לו משה: קריינא דאגרתא להווי פרוונקא (קורא האגרת צריך להיות השליח לבצעה). ועוד בענין מעשהו של פינחס, כתוב בספר תהילים: "ויעמוד פינחס ויפלא ותעצר המגפה". מפרשים רז"ל: ויתפלל לא נאמר אלא ויפלא. מלמד שכביכול הוא עשה פלילות (ריב. רש"י) עם קונו". בענין שכרו של פינחס כותב הרמב"ן: "ראוי פינחס לשכר

נקי הדעת שברושלים

הזוג שהתבשרו - "לא תזכו לילדים"

השיב בחיוב. הגשתי לו כיפה, טלית ותפילין והוא החל להתפלל איתנו. בתום התפילה, סיפר לי אותו יהודי שהוא הגיע לכאן מדרום אמריקה. הסיבה להגעתו היא בכדי להודות לבורא עולם ולשלוח הנאמן כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א, על הישועה שהוא ואשתו זכו לה. ומה היא אותה הישועה? ובכן, במשך שנים רבות הם ציפו לפרי בטן. בשלב מסוים הרופאים הודיעו להם שעל פי דרכי הטבע, אפסו הסיכויים שיזכו לחבוק ילדים. בצר להם, הם פנו לשליח חב"ד אשר עושה גדולות ונצורות בענייני היהדות במקום מגוריהם. לאחר שסיפרו לו על מצוקתם וצרתם, התוודו בפניו שהם לא נשואין כדת משה וישראל. הבעת בהלה, התמהות ופלצות השתקפה על פניו של אותו השליח לשמע הידיעה הזאת. ואז כשהתעשת

הגבאי של בית הכנסת ב"אוהל" של האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א בניו יורק, נראה עומד בשבוע שעבר לצידו של עורך העלון וכותב השורות שיחי

מעט מותדהמתו, הצהיר בפניהם שבאם הם יינשאו על פי ההלכה היהודית, הוא יזכיר את שמותיהם בציונו של הרבי זיע"א ובעזרת ה' יתברך יזכו לישועה. בני הזוג קבלו על עצמם על אתר להינשא כדת משה וישראל. ואכן בתום שנה ממועד החתונה זכו לחבוק תאומים. סיים ואמר לי אבי התאומים המאושר: "הגעתי כעת לכאן בכדי להודות לה' יתברך על המתנה הכפולה שזכינו לה ואני שמח שבינתיים גם זכיתי להשלים לכם מנין לשחרית."

קצוות תבל ובשל כך תחלופת המתפללים כאן היא יומיומית. עובדה זו תורמת לכך שמדי יום אני זוכה לשמוע מאותם המתפללים, סיפורים מדהימים ומסמרי שיער. בתור דוגמא, אספר לך מעשה ששמעתי כאן לפני חודשים ספורים: בוקר אחד, כשרצינו להתפלל את תפילת השחרית הקבועה, שמנו לב שחסר לנו "עשירי" למנין. יצאתי איפוא החוצה בכדי לתור אחד העשירי ולפתע גליתי יהודי שאינו חבוש כיפה אשר זה עתה הגיע לציונו של הרבי. שאלתי אותו אם ברצונו להתפלל איתנו והוא

ת ארו לעצמכם שישינו בית כנסת אשר מורכב ממניין שכל יום מתחלפים בו המתפללים. המתפללים שהתפללו ביום ראשון לא יהיו אותם המתפללים שיתפללו ביום שני וכך הלאה. נשמע תמוה אולי אפילו דמיוני. אז תאמינו לי שבשבוע שעבר זכיתי בסייעתא דשמיא להיות אחד מאותם המתפללים החילופיים והמשתנים הללו במנין הקבוע הזה.

מדובר בבית הכנסת שממוקם בסמוך לציונו של כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א בשכונת "קווינס" שבעיר ניו יורק. הגעתי לשם לרגל יום ההילולא של הרבי אשר חל בג' בתמוז. מיד לאחר שנחת המטוס בשדה התעופה קנדי, שמתית את פעמי לכוון "האוהל" של כ"ק האדמו"ר אשר ממוקם כרבע שעה נסיעה משדה התעופה. לאחר טבילה במקווה, נגשתי להתפלל במנין שחרית הקבוע במקום. הגבאי - הרה"ח יוסף יצחק ביגון שיחי' כיבד אותי בעליה לתורה בכדי שאוכל לברך ברכת "הגומל".

בתום בתפילה, התחלתי לשוחח איתו אודות המנין הייחודי הזה. וכך הוא סיפר לי: "בכל יום משתנים זהות המתפללים במנין הזה. מדובר ביהודים מכל קצות הקשת של עם ישראל אשר מגיעים לכאן מכל

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, לרפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זיע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שליט"א

שאלות קצרות ותשובות ביצדן:

1. מה הקשר בין סוף פרשת הקודמת לתחילת פרשתנו?

תשובה: בסוף הפרשה הקודמת מובא שבזכות המעשה של פינחס אשר הרג את זמרי וכזבי, נעצרה המגיפה. והשאלה שנתורה היא מדוע דוקא מעשה זה גרם לעצירת המגיפה? התשובה לשאלה זו מופיעה בתחילת פרשתנו והיא גם הקשר בין סוף הפרשה הקודמת לתחילת פרשתנו. הפסוק אומר: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם" ומכאן שקנאותו של פינחס היא זו שעצרה את המגיפה.

2. מה הקשר בין תחילת פרשתנו לסופה?

תשובה: תחילת פרשתנו מדברת אודות בזיונות (שפסג פינחס בשל היותו נכדו של יתרו) ואילו בסוף הפרשה מסופר כיצד משה התעלה לדרגה גבוהה כל כך שבגינה יכל למסור את הציוויים שנצטוו מאת ה' לעם ישראל. ומכאן המסר שבזכות שאדם מקבל באהבה בזיונות, זוכה להתעלות לדרגה גבוהה כל כך עד כדי שה' מדבר אליו.

3. מדוע זכה פינחס לשכר של "בריתי שלום" בעקבות המעשה שעשה?

תשובה: שכר זה הוא בבחינת מידה כנגד מידה: כשם שפינחס השיב את חמתו של ה' ובכך גרם שתהא על ה' יתברך רוח של שלום ופינחס, כך הוא זכה גם כן לברית של שלום וכפי שכתב הרא"ם (אחד ממפרשי התורה) שכך אמר לו ה': "חן, חן על הטובה שעשית לי."

4. מדוע זכה זרעו של פינחס לשכר? הרי רק פינחס עשה את המעשה של הקנאות וממילא רק לו לכאורה מגיע השכר ולא לזרעו?

תשובה: במעשהו של פינחס הועבר המסר שהזרע אשר נוצר מקשר שבין יהודי לגוייה, הוא זרע פסול. ובכדי לחדד את ההבדל התהומי שבין זרע כשר הנוצר מנישואין של יהודי ויהודיה לזרע פסול הנוצר מיהודי וגוייה, העניק ה' יתברך שכר נצחי לזרעו הכשר של פינחס.

וזהו איפוא השבח הגדול של משה רבינו ע"ה: הוא התאווה מאד להיכנס לארץ ישראל, עד כדי כך שהתפלל תקט'ו תפלות, ואולם, כאשר נגע הדבר לציווי השם יתברך, הוא לא עשה שום חשבונות, אלא קיים את הצווי בעין יפה יותר ממה שנצטווה, ועל דרך שפירש רש"י בפ' מטות על הפסוק "וידבר משה וגו' החלצו מאתכם": "אף על פי ששמע משה שמיתתו תלויה בדבר, עשה בשמחה ולא איחר".

שמאמין ברועה נאמן כאלו מאמין במי שאמר והיה העולם, כל מי שמדבר ברועה נאמן, כאלו מדבר במי שאמר והיה העולם."

ולפי פירוש רש"י הנ"ל יש לפרש דברי המכילתא כפשוטו, שעל ידי שמאמינים ברועי ישראל מתחזקת בבני ישראל האמונה בה' יתברך ובתורה ומצוותיה, מה שאין כן כשמתרחקים מרועי ישראל גורמים שהפשוטים מתרחקים מה' יתברך.

ויסמך את ידיו עליו וגו' (כז, כג)

פירש רש"י: "בעין יפה, יותר ויותר ממה שנצטווה."

לכאורה מהו השבח בזה לגבי משה רבנו עליו השלום, שאמר (במדבר יא, כט) ומי יתן כל עם ה' נביאים?

אפשר לפרש על פי דברי ה"אור החיים הקדוש" (במדבר כז, טו-יח), שזולת פעולת משה שמסך ידיו על יהושע, לא היה מסתלק משה מן העולם, שהרי אז הייתה קיימת טענת משה (שם) "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה".

וזה השבח של משה, שהיה כל כך מתאוה להשאר בחיים ולהכנס לארץ, שהתפלל תקט"ו תפילות, אבל בזמן שהיה צווי ה' יתברך עשה זאת בעין יפה יותר ויותר ממה שנצטווה.

זה מלמד אותנו מוסר השכל, כי כאשר באים לקיים מצוות ה' יתברך, צריכים לשכוח כל חשבונות אחרים, ואפילו דברים רוחניים ביותר שנוגע לעצמו, אפילו שיהיו כמו הרצון החזק של משה להכנס לארץ.

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש - המשך מעמוד 1

יעשה המצוה בזריזות ובשמחה. וגם אם יש לו חשבונות שהוא יכול להפסיד בגלל קיום המצוה, ואפילו אם אלו הם חשבונות רוחניים, עליו לשכוח מאותם החשבונות, ולקיים את הפסוק "הולך תום ילך בטח".

המקור בפרשה: "ויסמך את ידיו עליו" (במדבר כז, כג). פירש רש"י: "בעין יפה יותר ממה שנצטווה וכו'".

צריך להבין איזה שבח הוא זה (שסמך את ידיו עליו בעין יפה יותר ממה שנצטווה) לגבי משה רבינו ע"ה שאמר - "ומי יתן כל עם ה' נביאים" וכו'. עיין ברמב"ן ובאוה"ח שם.

אפשר להסביר זאת על פי דברי האור החיים הק' על הפסוק: "וידבר משה וגו' יפקוד ה' וגו' איש על העדה". מדבריו של האור החיים שם מובן, שרק יהושע בן נון יכל למלא את מקומו של משה רבינו, ואם משה רבינו לא היה סומך את ידיו עליו, הוא לא היה מסתלק מן העולם, כי עם ישראל לא יכל להשאר בלי רועה וכלשון הכתוב: "ולא תהי' עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה", וממילא הוא היה זה שמכניס את עם ישראל לארץ ישראל.

לכן אמור הנני נתן לו את בריתי שלום (כה, יב)

מובא במסכת קידושין (סו, ב): "בעל מום דעבודתו פסולה מנלו, דאמר קרא לכן אמור הנני נתן לו את בריתי שלום, כשהוא שלם ולא כשהוא חסר. והא שלום כתיב, אמר רב נחמן וא"ו דשלום קטיעא היא".

וצריך להבין מה השייכות של פסול של בעל מום לעניין זה של פינחס. ועוד, מה מרמז עניין הקטיעא?

יש לומר, שפינחס מסר נפשו שלא יהיה חס ושלום מום בישראל, ויהיו בחינת "כולך יפה רעיית ומום אין בך" (שיר השירים ד, ז), לכן כנגד זה עבודת בעל מום פסולה למזבח.

ובשביל שכל עניין זה בא על ידי שהרג המדיינית וקטל אותה, מרומז הדבר בוא"ו קטיעא, לומר לך שעל ידי קטיעה זו דווקא באה השלמות.

הוא דתן ואבירם קריאי העדה אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצתם על ה' (כו, ט)

פירש רש"י: "אשר הצו את ישראל על משה, בהצתם את העם על ה'".

יש כאן שני דברים: א' השיאו את ישראל, היינו החשובים, על משה. ואת העם, היינו הפשוטים, על ה'.

ועיין במכילתא פרשת בשלח, על פסוק (יד, לא) "ויאמינו בה' ובמשה עבדו": "ללמדך שכל מי

חלילה נגד הקב"ה, וכפי שמבואר במכילתא פ' בשלח על הפסוק "ויאמינו בה' ובמשה עבדו": "כל המאמין ברועי ישראל - כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, וכל המדבר על רועי ישראל - כאילו מדבר על מי שאמר והיה העולם".

המקור בפרשה: "אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצתם על ה'" (כו, ט).

פירש רש"י: "אשר הצו את ישראל על משה. בהצתם. את העם על ה'. הצו. השיאו את ישראל לריב על משה".

מדברי רש"י אלה ניתן ללמוד, שדתן ואבירם השיאו את ישראל (שהם החשובים שבעם) לריב עם משה ובכך גרמו לפשוטים שבעם לריב עם ה', כי הרי ידוע שהפשוטים מכונים בשם עם, "אין מלך בלא עם", "עם" מלשון עוממות, והגדולים מכונים בשם "ישראל", מלשון "כי שרית". דתן ואבירם השיאו איפוא את ישראל לריב עם משה ועל ידי זה גרמו - "בהצתם את העם על ה'".

הוראה למעשה

כשמדמין לידו של אדם מצוה, אל יחמיצנה, אלא

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין בת רבי נחום ז"ל - נפטרה בו' ניסן תשע"ג

גיבורים ביד חלשים – חלק שני

תקציר משבוע שעבר:

הדים עמומים של שירה וזמרה נישאו לתוך הלילה. קולות אלו היו של חתונה שהתקיימה במרתף בנין אפלולי לאורן הקלוש של מנורות נפט. מספר שולחנות בלתי מוקצעים ערוכים היו במרתף הטחוב. אלו עמדו בסתירה לשמחה ששררה באותה חתונה. השולחנות כוסו בכיסוי גס אבל מכובס ונקי לכבוד החתן והלכה. ב"מזרח" על כסא מרופד ישב החתן, חוט של חסד משוך על מצחו, עיניו התכולות הביטו בפזיז נפש בקהל, עטוף היה בהרהורים אודות יום חופתו שהוא כיום כיום הכיפורים יום מחילת עוונות. הוא היה שקוע ב"מאמר" הקשור לגדלות יום החופה, עניינים רמים בחסידות. הקהל היה שקוע בניגון דביקות. לאחר מכן האזין בדריכות ל"שיחה" ששמע מפי הר"ץ ז"ע ועתה חזר עליה מילה במילה יענקל היה שמו של החתן הצעיר. לאחר מכן השמחה התעצמה שירה אדירה פרצה מן הפיות ומוטקה הידוע כרקדן שאין דומה לו חסף בריקודו את הקהל לשמחה של מצוה. בסיום השמחה הקהל איחל חיים טובים ומאושרים לבני הזוג. שבע ברכות התקיימו למחרת אצל אחד מבני המקום בביתם הדל. לאחר אותה סעודה הופיעו לפתע שני שליחים חורשי רעות עמוסים בתיקים של חומרי הרשעה. היו אלה שליחי הק.ג.ב. המשטרה החשאית. "בא עמנו" צו על החתן. עיניו נערכו מצער אשתו עמדה מן הצד מבועתת וכאובה כשדמעות זולגות מעיניה. במפגש המבעית במשרדי המשטרה החשאית הואשם רבי יענקל בפעולות כנגד המשטר. רבי יעקב הביט בפקיד המאשים בתמימות. הרי הוא בחור ישיבה שכל עתותיו קבועים לתורה ולעבודה ולקירוב יהודים לאביהם שבשמים. "אני אינני בוגד יהודי חסיד אני ובפקודת הרבי עוסק אני בהפצת תורה". הוא נזכר בתלמידיו... ילדים תמימים אותם לימד במחתרת חומש וסידור... וגדולים יותר אותם לימד משניות ודף גמרא... לאחר מכן ידים גסות הלבישו אזיקים לידיו, ושני גברתנים, אנשי חוק דחפו אותו הצידה.

לזוגת הצעירה נשלחה הודעה ביום השלישי לנישואיה, ההודעה היתה קצרה, קצרה ביותר: הבוגד יענקלביץ נשלח לסיפור למשך 10 שנים".

למרות התנאים העל אנושיים ועבודת הפרך על אדמת השלג הסיביר בגיא צלמוות הוא מתגבר ומתעלה. אין השאר יכולים להבחין בכך. עד כאן תקציר השבוע הקודם.

חנוכת מרכז יהודי גדול בעיר נוביסיבירסק שבסיביר

ר"ה המכלאה" מתחילה לשקוק חיים, שני אסירים מתישבים במיטותיהם: "בורז'אק - אומר קול אחד - טבק יש לי קצת, אך חסר אני ניר לגלגל את הסיגר". באפילה, מחליפים האסירים פיסת נייר שערכה לא יסולא בפז בגרגרי טבק שערכם לא ישווה ליהלומים. השניים מסובבים גבם לקיר, בעודם מחפשים בכף ידם על הניצוץ המופק מן הסיגר.

אסירים מרי נפש עלולים לתלוש את הסיגר מפייהם ביחד עם שן... סיביר האימתנית הופכת את אסיריה לחיות טרף.

אי שם בקצה החדר מתייפח אחד מורה, נקניק ששלחו לו מן הבית נגנב ממנו. לא נקניק היה זה, לא סתם חתיכת בשר, מידי ערב הוא פורס נתח קטן כזית ומשהה אותו בפיו שעות על שעות, טעם הבית היה מתגרגר ויורד לו מלשונו אל ליבו ועתה שוד ושב... יושב הוא וחליף פתח ואיש אינו שם ליבו לכך... והגנב? החליף כבר את הנקניק עם אחד השומרים תמורת מעט יי"ש.

שמונה שנים בתופת!

שמונה שנים ארוכות של סבל ויסורים, חלום בלהות המתיישב במציאות. שמונה שנים של עבודת פרך וכפיה, עבודות השוברות את הגוף והנפש, אך לא את נפשו של רבי יענקל. הפנים העדינות התקמטו והזדקנו, העיניים הכחולות העמיקו, הגב נכפף, העצמות נתעקלו, אך הנפש, הנפש היהודית החסידית של רבי יענקל, רבב של פגם אין בה. שבר לא נשברה וכתם לא הכתימה. להיפך היא רק נתחזקה והתעצמה בגיא צלמות זה. רבי יענקל שמר על הצלם הטהור, צלם האלוקים, צלם החסיד.

כמה שבתות בילה בצינוק? האם אפשר לספור? רבי יענקל טוב המוג, ששמו יצא לתהילה בקרב האסירים בשל עידודו וחיוכו המנחם, שהפקיר את גופו שלו כעפר וכל כולו דאגה לאחרים, אותו רבי יענקל נאבק למען קדושת השבת. דבר זה עלה לו בעמידה של שעות וימים בצינוק צר וטחוב שמידת חומו - עשרים מעלות מתחת לאפס, אך נפשו הקשורה כשלהבת לפתילה, בחומה של החסידות, עמדה לגופו בשעות הקשות, ולא עינויים או יסורים שינו את דעתו.

"הסובוטניק" המופלא עורר את זעמם של הממונים, ולאחר שלא יכלו להכניעו בעונשיהם, שלחו ידיעה למוסקווה רבתי, "יהודי אחד יש עמנו כאן, אשר בז לנו ולחומרת ידיו ושומר שבת כהלכתה". השטן במוסקווה התפלץ. הרי כל כוננתו היתה לעקור תורה מישראל חס וחלילה, ככוננת יוון הרשעה "כתבו לכם על קרן השור כי אין לכם חלק באלוקי ישראל". ויטייעצו עושי העולה להתחכם ל"סובוטניק" בדרך

אחרת...
הבוקר האפורי פגש את האסירים בהצלפות חוצפניות של פתיית שלג היישר לפרצופים הצנומים והמעונים. האסירים נצטוו לפנות את השלג מבין הצריפים ולכבד את המקום כיאות. אישיות בכירה עומדת להגיע ממוסקווה, אישיות בעלת השפעה כבירה בחלונות הגבוהים. ברצותה יוטב לאסירים וברצותה יורע גורלם. הרכבת של אחר הצהריים פלטה את הפקיד גבה הקומה, שחוטמו אדמוני וכובעו העשוי פרוות שועלים עוטפת יפה יפה את פדחתו. המעיל החדש הגן עליו היטב מהקור וידי העבות מכוסות היו בכסיות טובות, משל אתמול נתפרו. בימינו החזיק תיק שחור ובו קבצים ומסמכים חשובים, הקובעים גורל של אסיר זה למיתה ואחר לחיים.

תנועה קלה אשר לא תמצא חן בעיניו, עוללה לקבוע גם את גורלם

הבהלה שקמה במחנה בין אנשי השרד הבהירה היטב עד כמה חשוב האיש שהגיע. אנשי השירות שבמקום קבלוהו בקידות ובסבר פנים יפות, המצניעות את שיניהם הנוקשות באימה. תנועה קלה אשר לא תמצא חן בעיניו, עוללה לקבוע גם את גורלם. המפקדים התרוצצו לפניו מתרפסים ככלבלבים. הם הציעו לו את שירותיהם, עזרתם, ליווים, הדרכתם. אך הוא דחה את כל ההצעות. לאחר שנה מעט בחדר מרוהט היטב ואכל ארוחה דשנה אשר הוכנו למענו, ביקש שיביאו לו את האסיר יענקלביץ.

"המספר" התייצב לפני הפקיד בקומה כפופה, לא מחמת נפשו הנפחדת. כלום יש מקום ליראה נוספת לזה שיראת שמים אמיתית ממלאה אותו? אלא שהחיים המרים והקשים וממדי הצינוק הם שכופפו את קומתו.

הפקיד הבכיר הביט בעינים ערניות ביהודי הסובוטניק, שעיניו הכחולות כגון השמים לטוהר הביטו בו בישרות. חשף הפקיד טור שיניים במעיין שחוק של אדיבות, החווה תנועה בידו ואמר: "שב בבקשה" רבי יענקל ננער כמתוך הרהור ככוונו מבט לצדדים הפטיר: "לשבת? חה חה מסוכן מדי... לפני שמונה שנים אמר לי פקיד מסויים לשבת, ועדיין יושב אני עד עצם יום הזה ח..."

חוצפנותו של האסיר לא עוררה את חמתו של הפקיד. אדרבה, פיו נפער בשחוק וקולו הדהד מספר שניות - יהודי מעניין - חשב. הוא שיחק בחותמת השחזיק בין אצבעותיו, הישיר את עיני השועל שלו אל מול פני היהודי השפוף והפטיר כלאחר יד:

"שמונה שנים הינך יושב כאן... יפה, ובכן, כמה הקציבו לך?" "עשר" - השיב רבי יענקל בשלוה.

"יפה - המשיך הפקיד - היודע הנך שבכוחי לכתוב לך על אתר שטר שחרור. כלומר להפחית לך את הישיבה כאן בשנתיים... היודע אתה מה פירוש של מחווה כזאת?... אך בל דבר ארוכות, מתנה זו תקבל על התנהגות טובה... ובנוסף לך, תצטרך לתרום עוד דבר מה פעוט".

"מהו" - חידד רבי יענקל את חושיו, מבולבל כולו מן ההצעה המוזרה, מאפשרות השחרור הפתאומי, הבלתי צפוי...

"אהה" - כחכח הפקיד בגרונו - הפסק לשמור שבת! השמים האפורים הביטו בעצבות על אדמת סיביר המושלגת. התמימות בעיניו של יענקל התמזגה עתה

המשך בעמוד הבא

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

רבי חיים זצ"ל אסר את העליה להר הבית

אלישיב זצ"ל שאסרו בתכלית האיסור לעלות לכל חלקי הר הבית.

כמו כן הוא השיב על השאלה האם יש צורך להעמיד שומר שיורה לאסור על יהודים לעלות להר הבית, וכך הוא אמר: "מחוייבים להעמיד שם שומר בהקדם האפשרי וכל מי שמסייע לכך, מקיים את הציווי של "מורא מקדש".

ויהי רצון שעוד לפני ששורות אלה יצאו לאור, נתבשר שבית המקדש השלישי עומד כבר על תילו ואז כולנו נזכה לעלות אליו ולהקריב בו את הקרבנות – תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם.

י"ב וי"ג אב תשס"ג

האזרח הפשוט והנבער שואל: "מדוע לגרות את הדוברים?!" הרי ההיסטוריה מלמדת שסביב הנושא הזה פרצה כמה וכמה פעמים אינתפדה שגבתה מחיר יקר מהצד היהודי. ובמיוחד כואב מעשה זה ליהודים יראי שמים **שהרי מדובר במהלך הנוגד את ההלכה המפורשת אשר נפסקה על ידי גדולי פוסקי הדור – שאסור לעלות לכל חלקי הר הבית.** ומעניין לעניין ובאותו העניין: סיפר לי ידידי הגאון רבי משה קופולוביץ שליט"א שהוא מנאמני ביתו של הגאון האדיר רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל, שרבי חיים השיב לו באופן אישי כמה תשובות הלכתיות הנוגעות להר הבית. בדבר האיסור לעלות לשם, הוא ציטט את אביו הסטייפלר זצ"ל ואת חמיו פוסק הדור הרב

נראה שמשעמם בזמן האחרון לאחד השרים בממשלה. יתכן שחסר לו "אקשאן". כנראה, מלחמת הקיום של עם ישראל העומד על נפשו במספר חזיתות, לא מספיק מטרידים אותו. המערכה למיגור החאמס בדרום ובמספר מוקדים במרכז וגם המתקפה של החיזבאללה מצפון שמוגבים על ידי האיראנים, לא מספיק מאתגרת אותו. ולכן הוא החליט השבוע להסיר את האיסור שהטיל בזמנו על חברי הכנסת ולהתיר להם לעלות להר – הבית. כנראה שליבו אומר לו: "מה כבר יכול להיות?! מקסימום, אם יתפרצו מהומות סביב עלייתם של חברי הכנסת להר הבית, אטיל עליהם שוב את אותו האיסור". וכאן

גיבורים ביד חלשים – המשך מעמוד קודם

להשתחוות אליו, וכשהתינוק סרב, התחנן לפניו המלך, בני איני מבקש ממך שתכרע לפני באמת, אלא אשליך את טבעתי ואתה תרכון להרימה, וכך יתקבל הרושם כי כורע אתה בעבורי... ובכירי למות על קידוש שמו יתברך... חזק ואמץ יענקל, חזק ואמץ!

הזיעה שטפה את גופו פלגים פלגים, הוא גרד את רגליו לכיוון המכתבה שמעברה השני מצפה לו הסיטרא אחרא: "לא!!! צעק.

והדי המילה היחידה התפוצצו לאלפי בנות קול, מקצה אחד של סיביר הקפואה לקצה השני התגלגלה צעקתו "לא, לא, לא, לא, לא!"

"ככה? – הרעים הפקיד הבכיר בקולו – ככה? אם כך אינך שווה יותר להתעסק עמך?" רבי יענקל נענע בראשו ומיהר להסתלק מן החדר...

כעבור שבועיים שוחרר רבי יענקל, הקליפה נכנעה ונתקלפה לנוכח עזות דקדושה של יהודי חלש ומעונה שעמד בנסיון.

את גופו שברו העריצים אך נפשו איתנה כאז כן היום **רבי יענקל הקשיש, כפוף הגב ולבן השיער, חי כיום בירושלים עם זוגתו. שתקן הוא רבי יענקל ואינו מרבה בדיבור, ממעט הוא לספר על התלאות הרבות שמצאוהו בארץ גזירה. את גופו שברו העריצים אך נפשו איתנה כאז כן היום.**

לבנים משלו לא זכה אך מעשי תוקפו וגבורתו, גלעד נצחי לעוצמת תוקפה ועיזוזה של הנשמה היהודית.

ביד. ואז יענקלביץ, משחורר הנך. ולא רק משחורר, אלא מאשרים אנו לך חודש של הבראה בפנסיון ממדרגה ראשונה ביחד עם זוגתך" הפקיד הביט בו בניצחון כסיימו להציע את הצעתו. רבי יענקל השפיל עיניו "ואם אינך מקבל את הצעתי – אמר לפתע הפקיד באיום – מוסיפים לך עוד חמש על העשר". רק לפני שבוע שלחה לו אשתו חבילה של בגדים ומזון כשר, את הכל בזו הממונים אך את המכתב שאירע לו למיצער, המכתב ספוג דמעות הצער של אשתו הצנועה שבר את ליבו...

יענקל, יענקל, זעק קול בלב, הגיע עת השחרור, גוי זה אינו דורשך ממך דבר גדול, אין בהצעתו כל איסור דאורייתא והרי פיקוח נפש דוחה את המצוות שבתורה...

הגוי התמוגג לנוכח התלבטותיו של האסיר היהודי המתנוודד על רגליו הכושלות מחמת חולשה, התגבור ידו על הנפש היהודית?

יענקל יענקל, מהי העקמומיות הרוצה להתפשט בנפשך, להכחידה רחמנא ליצלן מעץ החיים

דקות אחדות התחולל המאבק בליבו. לפתע הגביה את עיניו וכאילו נתקשח בבת אחת, יענקל יענקל, מהי העקמומיות הרוצה להתפשט בנפשך, להכחידה רחמנא ליצלן מעץ החיים. מלחמה לה' בעמלק, חזק יענקל, רוצה השטן לרוצץ את כל אשר השגת עד עתה, לנתץ את כל התיקון שנתקן כאן על אדמת סיביר המפלצתית. וכי אינך יודע את אותו סיפור על התינוק בן השנתיים וחצי שהמלך הרשע רצה להכריחו

בגבורה. "אני - השיב לאט מחשב כל מילה - יהודי חסיד הנני, ואת השבת לא אחלל תמורת שום שחרור שבעולם". "צא מכאן!" - הרעים הפקיד, שלא חפץ היה כי היהודי יראהו בחיובו ובביזיונו.

את הכל בזו הממונים אך את המכתב השאירו לו למיצער, המכתב ספוג דמעות הצער של אשתו הצנועה שבר את ליבו

שבועיים תמימים קדח רבי יענקל. דיזנטריה קשה פקדה את גופו והקברנים אשר במחנה היו כבר קרובים מאוד למיטתו... אך הנפש המחושלת גברה על הגוף הדווי, ורבי יענקל קם ממיטת חוליו, אמנם רגליו רעדו עדין בלכתו אך גופו החל שב לאיתנו. הפקיד הבכיר עדיין לא הרפה, בשל יענקלביץ שלחוהו הנה ועדין לא מיצה את האפשרויות.

ושוב עמדו הם זה לעומת זה. הפקיד המדושן המתופף בעצבנות על המכתבה וחיוך ערמומי שפוך על פניו, והיהודי חלוש הגוף שברכיו רועדות מחמת רפיון, אך נפשו איתנה.

"מפליא אותי הענין - חייך אליו הפקיד - הרי שכיב מרע היית והנה קמת, אכן בחור כהלכה! הפלא ופלא!... תתפלא לשמוע - חייך שוב הפקיד - כי בקי אני בהלכה".

רבי יענקל הגניב בו מבט מרוכז מה לו לגוי זה ולהלכה? "אדם משכיל חייב לדעת ולהבין את מהלכי האויב - המשיך הפקיד בדבריו - ובכן יענקלביץ, ידוע לי שכאשר מחזיקים כלי חפירה בשבת, אפשר להחזיק את הכלי בצורה כזו שלפי ההלכה אין עוברים על איסור, ובשבילי יהיה הדבר מספיק לצלם אותך בשבת בהחזיקך טוריה

איזרת השבוע
מהבעל שם טוב הקדוש
כל יהודי ויהודיה חביבים אצל הקדוש ברוך הוא הרבה יותר מחביבותו של בן יחיד שנולד להורים לעת זקנתם

הודעה משמחת:
העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חנים במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

המעוניינים להתפלל על ציונו של המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א - אוהבם של ישראל בכדי לזכות בישועה (ובמיוחד בנוגע לציונים וילדים) יגיעו לחלקת הרבנים שבה המנוחות ובשביל שמויך לציונו של מרן החיד"א זיע"א ימישיכו להלך עד שימצאו שלט מצד ימין שמציין את מיקום הציון. רבים זכו שם בסייעתא דשמיא לישועה

הודעה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגנוזי מרומים בל' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

